

Ach! blif min önskan mig förund, Jag wo-
re ther i thenna stund. Doch wil jag icke twisla
på, Att jag then glädie ju skal få.

19.

När jag i werlden nått mitt mål, Och drues
lit tårars sista skål, Då wil jag säga, werld,
god natt! Nu får jag Himla-Glädien fatt.

20.

I medlertid låt mig, o GUD, Mig skicka
lester Dina Bud. Mig tolig gör i motgångs tig,
Och tapper i min sista strid.

21.

Ja, gif, at jag i trone må; Mitt affkied
taga här iträ. Ach, Amen! Amen! JESU
CHRISTE, Säg AMEN Du, så
är thet wist!

GS 1978.

RGI

Göda Sångar

Om

Guds Förson.

Samt en

Andelig Sönska.

Om

Himmelsk Lust mot
Jordisk Pust.

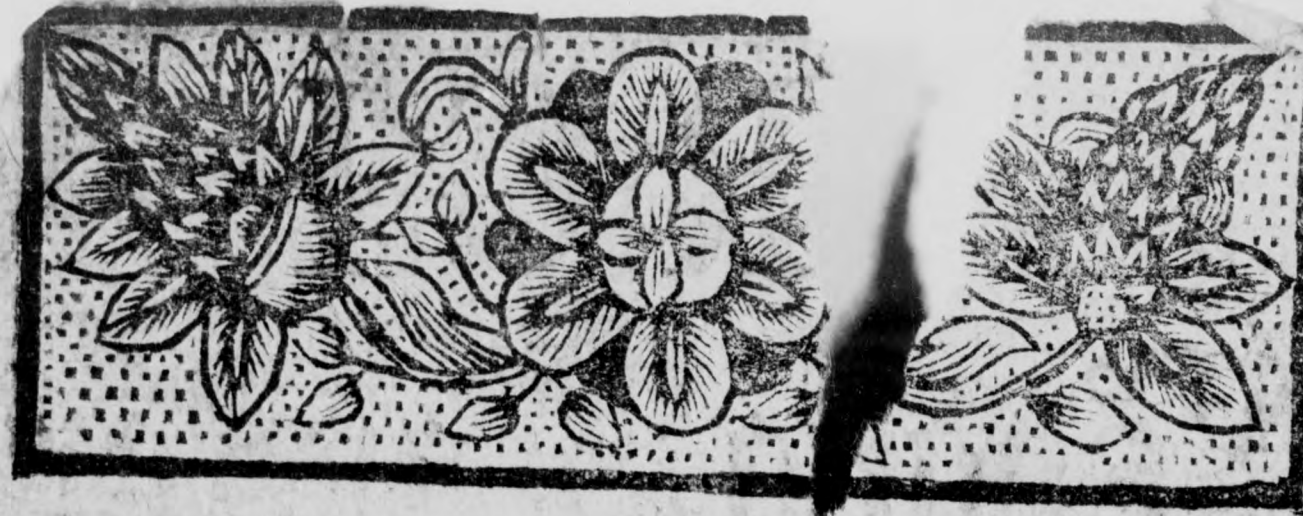
Den förra Sånges som:
Min tanka nu är o menniska Kär ic,
Den senare Sånges som: Af Himmels
högd jag kommen är ic.

Exemplaret kostar 2. öre S:m:t.

Tryckt i År.

I.

Sörblindade Werld, Swart rasar tin
I willsamma Fält? I brusande Ström-
mar,

Hvem har Er så stält? Skal Folck och Natur
Gå fritt utan Dömmar, Som wildaste Diur?

2.

Här samla all ting I oredda Fring;
Här vinnes ett null Then prächtigste Lycka,
Här redas omfull The rotfaste Tråd.
rtrycka Then renaste Såd.

3.

Gammal och Tung Utleswer en Ung
ed dorrande Staf: En Ussling borthielper
bielte til Graf: Then fule får Mårg,
Så Skönheten stielper I friskaste Fårg.

4.

Här wisnar en Ros, När Nåflan ther hos
Blir yfswig til mods: Här laddas then Rike
Med gods uppå gods Then Fattige ser
Sin Göda bortwika, Och mister ån mer.

5.

Men måst gör mig ondt, Alt Dygd ej blir skondt,
Thet Himmelska Barn Af Motgångar blifwer,
Nedtrampat i skarn; När fräckaste Last
Til heder upklifwer, Och håller sig fast.

Jag

Jag intet förstår, Hwi Odet begär
Så skienbara fel; Mond Werlden sig hwålsfwer
På Lycka och Spel; Mond Himlarnas Här
Är giord af sig sielfwer, Och sielfwer sig bår?

7.

Så talar min Harm Mot Allmachtens Arm:
Så itras mitt Mod I bjindhet och yra
Med kiött och med blod; Thet önsfande få,
All Werlden bestyra En dag eller två.

8.

Men ewiga Lag, Som finner mig swag,
Förlåt mig mitt knot! Hwad skulle jag råda
Tin wishet emot? Ach! had' jag then Råd,
Alt en gång få skåda Titt hemliga Råd?

9.

En Örn har sin Frögd I Klarhet och Svag,
Från Jordenes Grus Mot Solen kan wagat
Alt skåda thes Ljus; När Flugor och Mygg
Wid duncflaste lågar, Så winge-lös Rygg.

10.

Så lyfft och tu mig Från Stfftet till tig,
Ett ögnablick opp, Alt se hur' tu wender
All Werldenes Lopp; Hwad orsaken är
Til alt thet, som hender Så underligt här.

11.

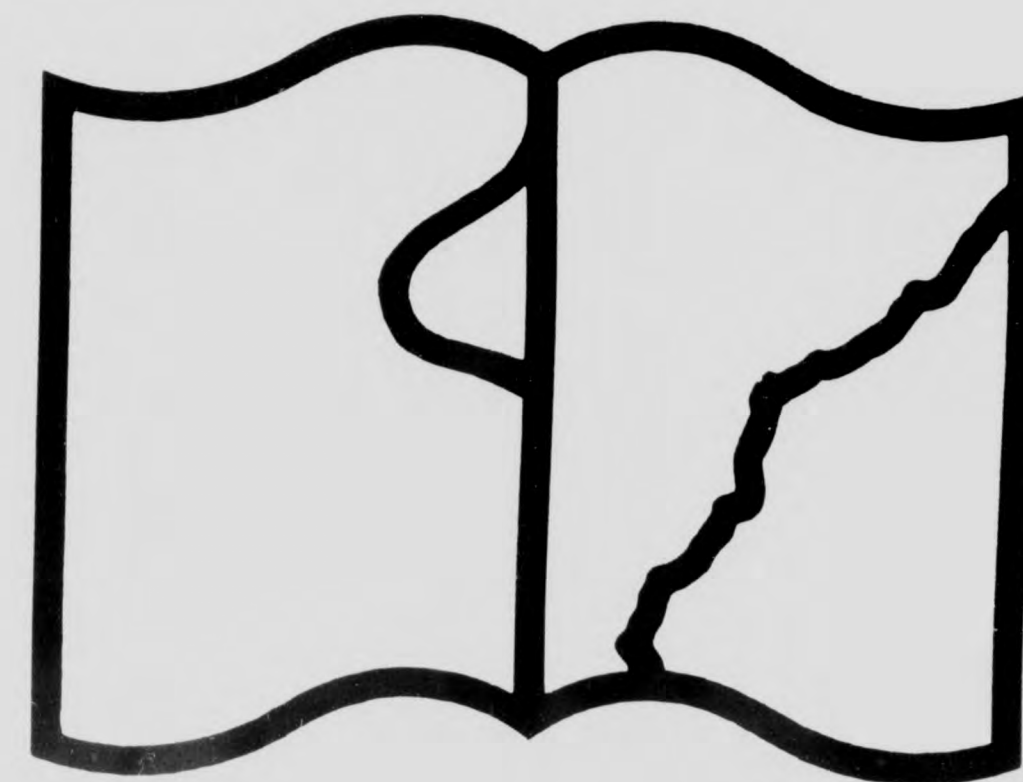
Doch hålt, jag går nid, Jag hisnar ther wid:
Ett alt uti alt, Som tusende Werlder
I blincken befalt, Betar mig min Syn;
Min flyckt blir förtårder I strålände skyn.

12.

Förnögd med min Lott, Jag anser för godt,
Hwad Himmelen gör: Jag står, och jag swichtar,
Jag lesfwer, och dör I Skaparens hand,
Som räknar och sichter Then ringaste Sand.

13.

Hwa

Hwad mig synes Gull, För honom är Mull,
Hwad mig synes stort, För honom är ringa,
Som Himlarna giordt, Hwad mig utan Lag
Syns tygel-fritt springa Ur Himplens behag.

14.

Så bär tig tå til, Du Werld, som tu wil,
Låt ondskan gå fram I prunckande Kläder!
Låt Ahra bli skam: Låt Fådnad bli Folck,
Låt Samwet bli wäder, Och Tungan thes tolck.

15.

Upstudså tin Pracht, Mot Skaparens macht.
Slå Dygderna ned, Låt Lasterna bära,
Sin Purpor i frid! Jag wet doch förut
Alt alt til hans Ahra Skal lända til slut.

16.

Ja mig intet Här, Af Hufwudet går
Igenförtget I hemlighet wanckar,
Som han intet wet: Han öpnar mitt Bröst,
Och ser mina Tanckar Min Angslan och Tröst.

17.

Min lycka han såg, När ännu jag låg
I mörckheten qwar: Mitt Uhrwerck Han stälte,
Mitt Bröd han mig skar, Hwi skulle tå tu,
Allwetande Hielte! Förgåta mig nu?

18.

Nei wet jag ej mer, Så wet jag och ser,
Alt längsen tu böd Thes Himmelska Rätten
Utmåta mitt Bröd: Thet lemnar tu mig.
Men Medlen och Sätten Upoffrar jag tig.

19.

Jag törs tig ej be, Jag kan intet se,
Hwad ondt är och godt; Hwad gagnar och skader
Men när jag thet fått, Som frucht af titt Land,
Lå tackar jag glader, Och kysser tin Hand.

20.

Bland

Bland falskhet och swel, Bland Konster och strek,
Bland höfliga mord; Bland mun-trogna Bröder:
Bland färgade Ord Jag trifs icke wäl.
Om tu mig ej föder, Jag swälter ihjäl.

21.

Men fåfångt mot tig För Slugheten frig;
Thes Macht är som glas: Thes illgrip tu bräcker,
Som Kraker i fras. Tu blottar thes blygd.
Och allmångt uptäcker Thes smickrande dygd.

22.

Så skal tå alt mitt Från Sorg wara fritt,
Förnögd i Guds Råd: Jag aldrig skal skilia,
Hans Tuchtan från nåd: Mitt Hus har jag bygt,
På Skaparens willia, Ther sofwer jag trygt.

23.

Så hör nu och lär, O menniska får,
Beställ och beställ, bereder at wara,
Din lefwandes quall, I etwighet lång.
Du måste bort fara med gråt håller Sång.

24.

Lycksallig och Säll, förblifwer then Siäl,
Som döo hafwer lärt, En skinnande Krona,
Ur hånne bestårt, men dieflarnas här.
Skal hånne ej skona som oberedd är.

25.

Min Jesus mig gif så ställa mitt lif,
Alt frund och menut, at tänka på döden,
Och dagarnas slut; Så warder jag wis,
Befriat från glöden och siunger tig Pris.

Then

Then Andra.

I.
Dig up, min själ, och tag en blick Ut af
then sköna Himmels sticl; Och slå til-
lika med föracht Titt öga ned på jor-
dens pracht.

2.
Se verdens åhra an för spott, Emot thet
høga åhre-slott, Och verdens lust för idel sorg,
Emot then glada Himla-Borg.

3.
All jordens gull är idel mull; All fasta ågor
Himlen full. All verdens alt förgångligt är,
Emot thet ewigt goda ther.

4.
Förthen skul wachta tig, min själ, Alt tu ej
blifwer verdens trål, Och mister thet som bättre
är, För en bedräglig båtнад här.

5.
Ach nei! O nei! war ej så blind: Men all
tin lust wid Himlen bind. Hvad tig här felar,
som och alt, Skal tu ther skina tusendsfalt.

6.
Du, om tu här förachtad åst; Ther blifwer
Kronan på tig fåst. Här åst tu utaf ågor tom
Ther får tu härilig rikedom.

7.
Här sjukdom tig elendig gör: Men ther tu
blifwer karst och för. Här blandas jåmmer, suck
och pust: Ther skencas idel frögd och lust.

8.
Här klagan, fruchtan, oro, strid: Ther glå-
die, trygghet, ro och frid. Här arbets-möda dag
och natt: Ther ewig hwila och Sabbath. 9.

Här är Egyptens tråldoms hus: Ther Eaz-
nan, och Gofens lius, Här är en Bochim's grå-
tedl: Men ther är Himlens frögd-sal.

10.
Här åstu fremling och en gäst: Men ther
titt hemman wel befäst. Här ligger tu blitt ena
natt: Ther är tig ewig boning satt.

11.
Här tu som ensam fogel går: Ther dagligt
Angla-sällskap får. Här plågar aswund synd och
död: Ther gör alt sådant ingen nöd.

12.
Här skiftas dag och natt om an: Ther
Solén aldrig bångas kan. Här ändras ofta åhrs-
sens tid, Ther himlen altid lika blid.

13.
En dag och sommar altid skön, Och lustes-
rden altid grön: Ther båra träden altid fruk-
rosor gifwa altid lucht.

14.
Ther springer Liffens Källa semt, Ther hö-
s altid sammanstämmt The liufwa Angla Har-
des liud, Som ouphörligt lofwa GUD.

15.
Om jag ån kunde Anglamål, Och hade tun-
gd utaf stål, Doch kunde jag på intet sätt Then
Himla-Frögd beskriwa rätt.

16.
Then frögd, som intet öga tedt, Then sig
för intet öga tedt, Then ej i någons tancka kom,
Kan dödlig mun ej tala om.

17.
Doch om man barnsligt lalla får, All Him-
st lust ther i består, Alt GUD, thet Högsta
da se, Diätt ansicht emot ansichte. 18

